

Jeesuksen Kristuksen ilmestys - numero neljätoista

Seitsemäs sinetti

Jeff Pippenger

2023-11-11

Enkelten koettelemussota, joka alkoi Luciferista Ilmestyskirjan kahdennessatoista luvussa kuvatussa kolmannessa taivaassa, on esikuva ihmisten ja enkelten koettelemussodasta, joka päättyy ensimmäisessä taivaassa. Kun Saatana ja hänen enkelinsä karkotettiin kolmannelta taivaalta, Saatana avasi uuden taistelurintaman Eedenin puutarhassa. Samoin kuin kolmannen taivaan sodassa Luciferin kanssa, Jumala asetti myös ihmiskunnalle koetusajan. Ensimmäisen taivaan sota, joka alkaa varsinaisesti pian tulevan sunnuntailain myötä, merkitsee ihmiskunnan koetusajan päättymistä.

Ilmestyskirjan luvuissa kaksitoista ja kolmetoista kuvataan lohikäärme, peto ja väärä profeetta. Tavallisesti noiden kolmen vallan ymmärretään ensisijaisesti edustavan niiden mennyttä historiaa, mutta Johannesta käskettiin kirjoittamaan ”mitä tämän jälkeen on tapahtuva”, ja koko Ilmestyskirja puhuu ”viimeisistä päivistä”, joten sovellamme sitä raamatullista periaatetta, että loppu havainnollistetaan alulla, ja sovellamme Ilmestyskirjan symboleja nykyiseen emmekä menneeseen totuuteen.

Saatana on sekä siinä sodassa, jonka hän aloitti kolmannessa taivaassa, että siinä ensimmäisessä taistelussa, jonka hän toi ihmisten keskuuteen Eedenin puutarhassa, tunnistettu käyttäneen ”hypnotismia” välittääkseen turmeltuneet viestinsä sodankäyntinsä toteuttamiseksi.

Saatana kiusasi ensimmäistä Aadamia Eedenissä, ja Aadam ryhtyi järkeilemään vihollisen kanssa antaen siten tälle edun. Saatana käytti Adamiaan ja Eevaan hypnoottista valtaansa, ja tätä valtaa hän pyrki käyttämään myös Kristukseen. Mutta sen jälkeen kun Raamatun sana oli lausuttu, Saatana tiesi, ettei hänellä ollut mitään mahdollisuutta voittoon.

”Miesten ja naisten ei tule tutkia sitä tiedettä, kuinka saadaan vangituiksi niiden miehet, jotka ovat tekemisissä heidän kanssaan. Tätä tiedettä Saatana opettaa. Meidän tulee vastustaa kaikkea sen kaltaista. Meidän ei tule olla missään tekemisissä mesmerismin ja hypnotismin kanssa — sen olennon tieteen, joka menetti alkuperäisen asemansa ja heitettiin ulos taivaan hoveista.” *Mind, Character and Personality*, 713.

Se ”tiede, jota Saatana opettaa”, on globalististen kauppiaiden toimesta saatettu täydellisyyteen, ja sitä toteutetaan ”viimeisinä päivinä” ”tietojen valtavyöhykettä” kautta. Saatana on valheen isä, eivätkä mediamahdijat ainoastaan edistä valheita, vaan he myös suodattavat totuuden pois, seuraavat niitä, joita pitävät harhaoppisina, ja käyttävät hienostuneinta hypnotismin muotoa, jota on koskaan harjoitettu maapallon historiassa. Sota, joka alkoi kolmannessa taivaassa, korostaa tätä Saatanan sodankäynnin ominaisuutta, jotta ne uskolliset, jotka elävät silloin, kun ensimmäisen taivaan sota alkaa, voisivat ennalta saadun tiedon kautta tulla varoitetuiksi etukäteen. Kun ymmärrämme, että

maailmanlaajuisen verkon ja ”tietojen valtaväylän” hallintokeskusta johdetaan ja valvotaan Yhdysvalloissa, käsitämme, mitä tarkoittaa se, että Yhdysvallat kutsuu tulen alas taivaasta ja eksyttää koko maailman. ”Tuli” Ilmestyskirjassa merkitsee sanomaa.

Ilmestyskirjan kolmantenatoista luvun ja kolmantenatoista jakeen symboliikka on peräisin Karmelinvuoren taistelusta, jossa Baalin profeetat ja metsikköjen profeetat eivät kyenneet kutsumaan tulta alas taivaasta vahvistamaan, että Baal ja Astartet olivat todellisia jumalia. Baal, miespuolisena jumaluutena, ja Astartet, naispuolisena jumaluutena, edustavat pedon kuvaa, kirkon ja valtion epäpyhää yhdistelmää. He olivat Iisebelin profeettoja, ja Iisebel oli epäpyhässä suhteessa Ahabiin. Nämä kaksi profeetallista todistajaa pedon kuvasta Karmelinvuoren kertomuksessa osoittavat Yhdysvaltojen roolin ensiksi paavillisen järjestelmän kuvan muodostamisessa Yhdysvalloissa ja sen jälkeen maailmassa. Karmelin ”tuli” oli oleva todiste siitä, kuka todellinen Jumala todella oli. Se edusti taivaasta tulevaa ilmoitusta, joka osoitti, kuka on todellinen Jumala, ja sama kysymys on olemassa, kun Yhdysvallat kutsuu tulta alas taivaasta.

Jesajan kirjassa Jumala, joka ilmoittaa lopun alusta asti, puhuttelee muinaisen Karmelinvuoren tapahtumapaikkaa sekä myös sitä profeetallista näyttämöä, jota edustaa se, kun Yhdysvallat kutsuu tulta alas taivaasta.

Tuokaa esiin asianne, sanoo Herra; esittäkää vahvat perusteene, sanoo Jaakobin Kuningas. Tuokoot he ne esiin ja ilmoittakoot meille, mitä on tapahtuva; ilmoittakoot entiset asiat, mitä ne ovat, että me ottaisimme niistä vaarin ja tietäisimme niiden lopun; tahi julistakoot meille tulevaiset. Ilmoittakaa ne asiat, jotka vastedes tapahtuvat, että me tietäisimme teidän olevan jumalia; tehkääpä hyvää tahi pahaa, että me hämmästyisimme ja näkisimme sen yhdessä. Katso, te olette tyhjistä, ja teidän tekonne on olematonta; kauhistus on se, joka teidät valitsee. Minä olen nostattanut yhden pohjoisesta, ja hän on tuleva; auringon noususta hän on kutsuva avuksi minun nimeäni; ja hän on tuleva ruhtinaiden päälle niin kuin laastin päälle, niin kuin savenvalaja polkee savea. Kuka on tämän ilmoittanut alusta asti, että me tietäisimme, ja edeltäpäin, että voisimme sanoa: Hän on vanhurskas? Totisesti, ei ole ketään, joka ilmoittaa, ei ketään, joka julistaa, ei ketään, joka kuulee teidän sanojanne. Ensimmäinen sanoo Siionille: Katso, katso, tuossa he ovat; ja Jerusalemlle minä annan ilosanoman tuojan. Jesaja 41:21–27.

Ensimmäisen taivaan sodassa, joka alkaa pian tulevan sunnuntailain myötä, Yhdysvaltojen, ja myös itse Saatanan, sallitaan ”tuoda esiin” oma ”asiany”, ja he kutsuvat tulta lankeamaan taivaasta yrittäessään todistaa, että Iisebelin jumala on tosi Jumala. Maailma pakotetaan ottamaan vastaan tuon jumalan palvontapäivän merkki. Tuli, joka tuodaan alas taivaasta ”informaation supervaltatien” kautta koko ihmiskunnalle, on ”turhuuden” teko, ja se, joka valitsee sen välineen välittämän sanoman, on ”kauhistus”.

Tuossa sodankäynnissä ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta ja sen jälkeen suuri kansanjoukko tulevat olemaan Jumalan todistajia kiistassa siitä, kuka on tosi Jumala. Molemmilta sodan osapuolilta välitetyt sanomat esitetään ”tulena”. Kaikki kansakunnat kootaan ratkaisemaan, kuka on tosi Jumala, ja tulee olemaan kaksi todistajaluokkaa ”totuuden” vahvistamiseksi.

Kootkoot kaikki kansat yhteen, ja kansakunnat kokoontukoot; kuka heistä voi julistaa tämän ja ilmoittaa meille entiset asiat? Tuokoot he esiin todistajansa, jotta heidät todettaisiin oikeiksi; tahi kuulkoot ja sanokoot: Se on totta. Te olette minun todistajani, sanoo Herra, ja palvelijani, jonka minä olen valinnut, jotta tuntisitte minut ja uskoisitte minuun ja ymmärtäisitte, että minä se olen: ennen minua ei ole muodostettu yhtäkään Jumalaa, eikä minun jälkeeni tule toista. Minä, minä olen Herra, eikä minun rinnallani ole pelastajaa. Minä olen ilmoittanut ja pelastanut ja antanut tietää, eikä teidän keskuudessanne ollut vierasta jumalaa; sentähden te olette minun todistajani, sanoo Herra, että minä olen Jumala. Jesaja 43:9–12.

Karmelvuoren lopullisella ilmentymällä on todistajia Saatanan puolella ja todistajia Jumalan puolella. Tämän näytön tarkoituksena on osoittaa, kuka on tosi Jumala, mutta mistä Jumalan uskollisten todistajien tulee antaa todistus?

Näin sanoo Herra, Israelin kuningas, ja hänen lunastajansa, Herra Sebaot: Minä olen ensimmäinen, ja minä olen viimeinen, eikä minun rinnallani ole Jumalaa. Ja kuka, niin kuin minä, kutsuu esiin ja julistaa sen ja asettaa sen järjestykseen minun eteeni, siitä asti kuin asetin muinaisen kansan? Ja tulevat asiat ja se, mikä on tuleva, ilmoittakoot he niille. Älkää peljätkö älkääkään kauhistuko: enkö minä jo silloin ilmoittanut sinulle ja julistanut sitä? Te olette minun todistajani. Onko mitään Jumalaa minun rinnallani? Ei, muuta kalliota ei ole; minä en tunne ainoatakaan. Kuvanveistäjät ovat kaikki turhuutta, eivätkä heidän rakkaat esineensä hyödytä; ja ne ovat heidän omat todistajansa: ne eivät näe eivätkä tiedä, että joutuisivat häpeään. Jesaja 44:6–9.

Uskollisten tulee Karmel-vuoren viimeisessä yhteenotossa todistaa siitä totuudesta, että Jumala on ensimmäinen ja viimeinen. Hän on se Jumala, joka ”asetti muinaisen kansan”, voidakseen ilmaista ne ”asiat, jotka ovat tulossa”. Jumalan todistajien tulee esittää Jeesuksen Kristuksen ilmestys, joka avataan juuri ennen Karmel-vuoren viimeistä taistelua.

Saatanan Karmelvuori-sanoma kuvataan tulena, joka lankeaa alas taivaasta.

Ja se tekee suuria ihmeitä, niin että se saa tulen lankeamaan taivaasta maahan ihmisten nähden, Ilmestyskirja 13:13.

Jakeessa kuvataan niitä ihmeitä, joita Yhdysvallat saa aikaan hypnoosin nykytieteen avulla, jota välitetään ihmiskunnalle ”tiedon supervaltatietä” pitkin. Mutta jae puhuu myös itse Saatanan ilmestymisestä, kun hän tekeytyy Kristukseksi.

”Enkeli, joka yhtyy kolmannen enkelin sanoman julistukseen, on valaiseva koko maan kirkkaudellaan. Tässä ennustetaan maailmanlaajuista laajuutta ja ennenkuulumatonta voimaa omaava työ. Vuosien 1840–44 adventtiliike oli Jumalan voiman kirkas ilmentymä; ensimmäisen enkelin sanoma vietiin jokaiseen lähetysasemaan maailmassa, ja joissakin maissa nähtiin suurinta uskonnollista kiinnostusta, mitä missään maassa on todistettu kuudennentoista vuosisadan uskonpuhdistuksen jälkeen; mutta nämä tulevat jäämään jälkeen siitä mahtavasta liikkeestä, joka syntyy kolmannen enkelin viimeisen varoituksen alaisuudessa.

Työ on oleva samanlainen kuin helluntaipäivän työ. Niin kuin ”varhaissade” annettiin Pyhän Hengen vuodatuksessa evankeliumin alussa, jotta kallisarvoinen siemen pääsisi versomaan,

samoin ”myöhäissade” annetaan sen lopussa elon kypsyttämiseksi. ”Niin me saamme tiedon, jos pyrimme tuntemaan Herran. Hänen ilmestymisensä on varma kuin aamurusko, ja hän tulee meille kuin sade, kuin kevätsade ja syyssade maan päälle.” Hoos. 6:3. ”Iloitkaa siis, Siionin lapset, ja riemuitkaa Herrassa, Jumalassanne; sillä hän antaa teille oikeassa määrässä varhaissateen ja lähettää teille sateen, varhaissateen ja myöhäissateen.” Joel 2:23. ”Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeäni kaiken lihan päälle.” ”Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.” Apt. 2:17, 21.

”Evankeliumin suuren työn ei tule päättyä vähäisempään Jumalan voiman ilmenemiseen kuin mikä merkitsi sen alkua. Ennustusten, jotka täyttyivät varhaissateen vuodatuksessa evankeliumin alkaessa, tulee jälleen täyttyä myöhäissateessa sen päättyessä. Tässä ovat ne ”virvoituksen ajat”, joita apostoli Pietari odotti, kun hän sanoi: ”Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, jotta virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvojen edestä, ja hän lähettäisi Jeesuksen.” Ap. t. 3:19, 20.

”Jumalan palvelijat, joiden kasvot säteilevät ja loistavat pyhästä vihkiytymisestä, kiirehtivät paikasta toiseen julistaakseen taivaasta tulevan sanoman. Tuhansin äänin, kaikkialla maan päällä, annetaan varoitus. Ihmeitä tapahtuu, sairaita parannetaan, ja merkit ja ihmeet seuraavat uskovia. Saatana toimii myös valheellisin ihmein, saaden jopa tulen lankeamaan taivaasta ihmisten nähden. Ilm. 13:13. Näin maan asukkaat johdetaan ottamaan kantansa.” Suuri taistelu, 611, 612.

Kun saavutamme ajan, jolloin Saatana kutsuu tulen lankeamaan taivaasta, ”maan asukkaat pakotetaan ottamaan kantansa”. Tuona aikana Jumalan todistus ”kiiruhtaa paikasta toiseen julistaakseen sanoman taivaasta. Tuhansin äänin, kaikkialla maan päällä, varoitus annetaan.” Työ, jonka Jumalan todistajat suorittavat, ”on oleva samanlainen kuin helluntaipäivänä”, jolloin ”enkeli, joka yhtyy kolmannen enkelin sanoman julistukseen, on valaiseva koko maan kirkkaudellaan”. Helluntaina tuli oli Pyhän Hengen vuodattamisen vertauskuva, ja tuli on myös Saatanan epäpyhän hengen vuodattamisen vertauskuva.

Sen jälkeen kun Johannes esittää Ilmestyskirjan seitsemännessä luvussa ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta ja suuren joukon, hän osoittaa seitsemännen ja viimeisen sinetin avaamisen. Viimeinen eli seitsemäs sinetti edustaa Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen avaamista sekä sitä ainoaa Ilmestyskirjan profetiaa, joka oli määrä avata juuri ennen kuin armonaika päättyy. Seitsemäs sinetti, seitsemän ukkosta ja Jeesuksen Kristuksen ilmestys ovat kaikki saman totuuden vertauskuvia, joka avautuu juuri ennen armonajan päättymistä. Jeesuksen Kristuksen ilmestys korostaa Kristuksen luonnetta ja luovaa voimaa Alfana ja Omegana. Seitsemän ukkosta osoittaa sen historian, jossa sataneljäkymmentäneljäentuhatta sinetöidään, ja seitsemäs sinetti osoittaa Pyhän Hengen vuodatuksen sen historian aikana, jolloin kaksi todistajaa herätetään henkiin ja saavat Jumalan ”totuuden” luovan voiman, joka välitetään Isältä Pojalle, Pojalta Gabrielille, Gabrielilta profeetalle ja profeetalta niille, jotka päättävät lukea, kuulla ja pitää siinä sisältyvän voiman.

Ja kun hän avasi seitsemännen sinetin, tuli taivaassa hiljaisuus noin puoleksi tunniksi. Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat Jumalan edessä, ja heille annettiin seitsemän pasuunaa. Ja tuli toinen enkeli ja asettui alttarin ääreen, mukanaan kultainen suitsutusastia; ja

hänelle annettiin paljon suitsukkeita, että hän uhraisi ne kaikkien pyhien rukousten kanssa sille kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä. Ja suitsukkeiden savu, joka nousi pyhien rukousten kanssa, kohosi enkelin kädestä Jumalan eteen. Ja enkeli otti suitsutusastian, täytti sen alttarin tulella ja heitti maan päälle; ja syntyi ääniä ja ukkosenjylinää ja salamoita ja maanjäristys. Ilmestys 8:1–5.

Jakeissa “seitsemän enkeliä” “seisoi Jumalan edessä” ja heillä oli “seitsemän pasuunaa”. Nuo seitsemän pasuunaenkeliä on oikein tavanomaisesti ymmärretty edustamaan Jumalan tuomioita Roomaa vastaan sunnuntainpalvonnan pakottamisen tähden. Pakanallinen Rooma sääti Konstantinuksen alaisuudessa ensimmäisen sunnuntailain vuonna 321, ja vuoteen 330 mennessä hänen valtakuntansa oli jaettu itään ja länteen. Siitä eteenpäin ensimmäiset neljä pasuunaa alkoivat soida, ja ne edustivat niitä historiallisia voimia, jotka tuotiin hänen valtakuntaansa vastaan ja jotka vuoteen 476 mennessä jättivät Rooman kaupungin siihen tilaan, ettei sillä enää koskaan ollut toista roomalaista hallitsijaa kaupungin yllä; tuo kaupunki oli Rooman voiman ja loiston vertauskuva. Kun paavius sääti sunnuntailain Orléansin kirkolliskokouksessa vuonna 538, Muhammed nostettiin esiin tuomaan tuomio Rooman kirkkoa vastaan, kuten viides ja kuudes pasuuna, jotka olivat myös ensimmäinen ja toinen voi-huuto, osoittavat, ja ne edustivat islamia. Niin oikea kuin noiden pasuunoiden perinteinen ymmärrys onkin, ne määritellään siinä kohdassa, jossa ne esitetään Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa, “vitsauksiksi”.

Ja muut ihmisistä, ne joita nämä vitsaukset eivät tappaneet, eivät tehneet parannusta kättensä teoista, niin että olisivat lakanneet kumartamasta riivaajia ja kulta-, hopea-, vaski-, kivi- ja puujumalia, jotka eivät voi nähdä eikä kuulla eikä kävellä. Eivätkä he tehneet parannusta murhistaan, eivätkä noituuksistaan, eivätkä haureudestaan, eivätkä varkauksistaan. Ilmestys 9:20, 21.

Seitsemän pasuunan täydellinen ja lopullinen täyttymys on Ilmestyskirjan kuudennessatoista luvussa kuvatuissa seitsemässä viimeisessä vitsauksessa. Jo pelkkä pintapuolinen tarkastelu Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun seitsemän pasuunan profeetallisista ominaispiirteistä osoittaa, että niillä on rinnakkaisia ominaispiirteitä seitsemän viimeisen vitsauksen kanssa. Seitsemännen sinetin avaaminen tapahtuu siinä historian vaiheessa, kun koetusaika on päättymäisillään ja Jumalan viha, sellaisena kuin sitä edustavat seitsemän viimeistä vitsausta, on vuodattamaisillaan.

Kun Kristus Juudan heimon Leijonana ”avasi seitsemännen sinetin”, enkeli tuli ja seisoi alttarin ääressä, mukanaan kultainen suitsutusastia; ja hänelle annettiin paljon suitsuketta, jotta hän uhraisi sen kaikkien pyhien rukousten kanssa kultaisella alttarilla, joka oli valtaistuimen edessä. ”Ja suitsukkeen savu, joka nousi pyhien rukousten kanssa, kohosi Jumalan eteen enkelin kädestä.” Pyhän Hengen vuodattamista helluntaina edelsi Jerusalemissa koolla olleiden uskovien yksimielinen rukous.

”Todellisen jumalisuuden herätys keskuudessamme on suurin ja kiireellisin kaikista tarpeistamme. Sen etsimisen tulisi olla ensimmäinen tehtävämme. Herran siunauksen saamiseksi on ponnisteltava vakavasti, ei siksi, ettei Jumala olisi halukas vuodattamaan siunaustaan yllemme, vaan siksi, ettemme ole valmiit ottamaan sitä vastaan. Taivaallinen Isämme on halukkaampi antamaan Pyhän Henkensä niille, jotka sitä Häneltä pyytävät, kuin

maalliset vanhemmat ovat antamaan hyviä lahjoja lapsilleen. Mutta meidän tehtävämme on tunnustuksen, nöyrytyksen, parannuksen ja vakavan rukouksen kautta täyttää ne ehdot, joiden perusteella Jumala on luvannut antaa meille siunauksensa. Herätystä voidaan odottaa ainoastaan rukoukseen annettuna vastauksena.” Selected Messages, kirja 1, 121.

Seitsemännen sinetin avaaminen osoittaa sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen. Sinetöiminen pannaan alulle rukouksella, mutta ei pelkästään rukouksen toiminnan kautta, vaan tietyllä rukouksella. Tämä tietty rukous on yksilöity Danielin kirjassa, joka on tietenkin myös Ilmestyskirja.

Johannes Ilmestyksessä ja Daniel omassa kirjassaan edustavat sitä sataa neljääkymmentäneljää tuhatta ”viimeisinä päivinä”. ”Viimeisinä päivinä” ne, joiden tulee olla Jumalan todistajia ensimmäisen taivaan taistelun aikana, todistavat siitä profetiasta, joka avataan juuri ennen koeajan päättymistä. Tämä esitetään seitsemäntenä sinettinä jakeissa, joita nyt tarkastelemme. Rukoukset, jotka tulevat enkelin luo, jolla on ”kultainen suitsutusastia”, kuvataan Danielin rukouksella hänen kirjansa yhdeksännessä luvussa. Tuo rukous on erityinen rukous, jonka Mooses esitti pääpiirteissään ”seitsemän ajan” profetian yhteydessä. Rukous on kaksiosainen, ja Daniel asettaa kaksiosaisen rukouksensa asiayhteyden Mooseksen ”kirouksen” ja ”valan” termeihin. Danielin kirja ja Ilmestyskirja ovat sama kirja, ja samat profetian linjat, jotka ovat Danielin kirjassa, otetaan esille Ilmestyskirjassa.

Rukous, joka saa aikaan pyhän tulen vuodattamisen Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevän enkelin liikkeessä, on Danielin rukous ”seitsemästä ajasta”. Se on rukous, joka toi enkeli Gabrielin alas taivaasta selittämään Danielille profetioita. Hänen rukouksensa lopussa, joka käsittää Danielin kirjan yhdeksännen luvun kaksikymmentä ensimmäistä jaetta, Gabriel tuli alas iltauhrin aikana. Ne rukoukset, jotka nousevat ja jotka kultasuitsutusastian kantava enkeli ottaa vastaan, ovat rukouksia, jotka kohoavat auringon laskiessa, ”viimeisten päivien” illassa.

Ja kun minä vielä puhuin ja rukoilin ja tunnustin syntini ja kansani Israelin synnin sekä toin rukoukseni Herran, minun Jumalani, eteen minun Jumalani pyhän vuoren tähden, niin, minun vielä puhuessani rukouksessa, se mies Gabriel, jonka minä olin nähnyt näyssä alussa, kiiruhtaen lentäen kosketti minua ehtoouhrin aikana. Daniel 9:20, 21.

Danielin rukous oli tunnustus paitsi hänen omista synneistään myös Jumalan kansan synneistä. Hänen rukouksensa on katumusrukouksen esikuva, joka liittyy 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemään aikaan”.

Ja ne teistä, jotka jäävät jäljelle, näivettyvät pois pahojen tekojensa tähden vihollistensa maissa; ja myös isiensä pahojen tekojen tähden he näivettyvät pois heidän kanssansa. Mutta jos he tunnustavat pahat tekonsa ja isiensä pahat teot, rikkomuksensa, jolla he ovat rikkoneet minua vastaan, ja myös sen, että he ovat vaeltaneet minua vastaan, ja että minäkin olen vaeltanut heitä vastaan ja vienyt heidät heidän vihollistensa maahan; jos silloin heidän ympärileikkaamattomat sydämensä nöyrytyvät ja he silloin alistuvat pahojen tekojensa rangaistukseen: silloin minä muistan liittoni Jaakobin kanssa, ja myös liittoni Iisakin kanssa, ja myös liittoni Aabrahamin kanssa minä muistan; ja minä muistan maan. 3. Moos. 26:39–42.

Sen jälkeen kun Mooses on esittänyt ”seitsemään aikaan” liittyvän rangaistuksen, jota hän kutsuu Jumalan ”liitonriidaksi”, hän osoittaa, mitä Jumalan kansan on tehtävä, jos ja kun he tulevat tietoisiksi siitä, että he ovat orjia vihollisen maassa, niin kuin Daniel oli. Heidän tuli, niin kuin Daniel edusti, tunnustaa syntinsä sekä myös isiensä synnit.

Kun tämä nimenomainen rukous esitetään niiden toimesta, jotka on kutsuttu olemaan ne sataneljäkymmentäneljätuhatta, enkeli, jolla on kultainen suitsutusastia, ottaa ”suitsutusastian” ja täyttää ”sen alttarin tulella ja heittää sen maahan; ja syntyi ääniä ja ukkosenjylinää ja salamoita ja maanjäristys.” Pyhä tuli, joka edustaa ”totuuden” sanomaa vastakohtana ”tulen” vääreännössanomalle, jonka Yhdysvallat ja Saatana kutsuvat taivaasta alas, tulee esiin sen ”maanjäristyksen” hetkellä, joka on sunnuntailaki.

Sakarjan kirjassa meille ilmoitetaan, että Serubbabel laski sekä temppelin perustuksen että sen pääkiven siinä historiassa, joka koskee temppelin ja Jerusalemin jälleenrakentamista sen jälkeen, kun oli palattu siitä orjuudesta, jonka osallinen Daniel oli.

Silloin hän vastasi ja puhui minulle sanoen: Tämä on Herran sana Serubbaabelille; se kuuluu näin: Ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot. Kuka sinä olet, suuri vuori? Serubbaabelin edessä sinä muutut tasangoksi; ja hän tuo esiin huippukiven huutojen kaikuessa: Armo, armo sille! Ja minulle tuli tämä Herran sana: Serubbaabelin kädet ovat laskeneet tämän temppelin perustuksen, ja hänen kätensä saattavat sen myös valmiiksi; ja sinä tulet tietämään, että Herra Sebaot on lähettänyt minut teidän luoksenne. Sillä kuka on halveksinut vähäisten alkujen päivää? He iloitsevat ja näkevät luotilangan Serubbaabelin kädessä, nuo seitsemän; ne ovat Herran silmät, jotka tarkkaavat koko maata. Sakarja 4:6–10.

Serubbaabel merkitsee ”Babylonin jälkeläistä” ja on toisen enkelin sanoman vertauskuva; tämä sanoma, yhdistyneenä Keskiyön huudon sanomaan, laski ”perustuksen” adventismin alkuliikkeessä. Serubbaabel edustaa myös toisen enkelin sanoman toistumista adventismin päätösliikkeessä Future for America -liikkeessä, kun ”huippukivi” asetetaan.

Maailma iloitsi noista kahdesta todistajasta, jotka oli surmattu kuolleiden luiden laaksossa sillä kadulla, joka on ”information super highway”. Kun nuo kaksi todistajaa herätettiin takaisin eloon, maailma pelkäsi, ja taivaat iloitsivat. Sakarja, kuten kaikki profeetat, osoittaa ”viimeiset päivät”, jolloin Jumalan kansa iloitsi. Sakarja ilmoittaa meille, että he iloitsevat noiden kahden todistajan ylösnousemuksesta, kun he näkevät ”nuo seitsemän”. ”Nuo seitsemän” on sama hepreankielinen sana, joka on käännetty ilmauksella ”seitsemän kertaa” 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessä kuudennessa luvussa. Ensimmäisen enkelin liike laski perustuskiven Mooseksen seitsemälle ajalle, ja tuon ”totuuden” on myös määrä olla kolmannen enkelin liikkeen päätöskivi huolimatta siitä, että se hylättiin vuonna 1863.

Kun se tunnustetaan ja täytetään ja sen mukaan toimitaan asianmukaisella kaksiosaisella rukouksella, todellinen tuli heitetään maan päälle, niin kuin helluntaina tapahtui.

Jatkamme seitsemännen sinetin avaamisen käsittelyä seuraavassa artikkelissa.